

Чула тѣзи думи хитрата Лисанка — млада подмазанка, облѣкла се въ дрехитѣ на едно момиче, вземала прѣчка въ рѣцѣ и се явила прѣдъ дѣда. Застанала смирно, земята гледала, па изглеждала засмѣнка, скипенка...

— Добъръ ви день, дѣдо и бабо, казала имъ Лисанка. Научихъ се, че ви трѣбва работница; нѣмали сте, кой гжскитѣ да ви пази. А пѣкъ азъ каквато съмъ умница, ще ги гледамъ като очитѣ си. Перце нѣма да се изгуби отъ крилцата имъ. Вземете ме, дѣдо, за слугинка. Азъ съмъ много добринка...

Подлѣгали се дѣдо и баба по тѣзи галени думи и се съгласили.

— Ами какъ ти е името, дѣще? И каква заплата ще ни вземешъ?

— Викатъ ме Добринка, дѣдо. Не искамъ да ми заплащате ни стотинка... Ей така, нѣ, само за едната обичъ къмъ васъ ще ви служа вѣрно и сговорно...

Дѣдо и баба се много зарадвали, за гдѣто се сдобили съ такава умна и добра гжсарка.

А Лисанка подбрала гжскитѣ прѣдъ себе си за къмъ рѣката, па се засмѣла и пѣсень е запѣла:

„Тега, тега, тега, тега,
Полекъ, гжсако, не дѣй бѣга!...